

UJ ÉLETT

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Szeged, Vásárhelyi-sugárút 2.
Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI
FOLYÓIRAT.

Előfizetési ára:
Negyedévre 150 K.
Fél „ 300 „

TARTALOM: *Transsylvania*: Magyar katolicizmus; *Gyula diák*: Bucsuzott a szülőfalum, vers; *Cserzy Mihály*: A lovonjáró asszony, regény; dr. *Erdélyi László*: A legrégebb magyar nemzetségek; dr. *Márki Sándor*: Történelmi regények, *Barbarits Lajos*: versek; *Kosulány Ignác*: Csonkamagyarország; *Mák*: Székelyországból; *Palasovszky Béla*: Kuruc bujdosó őszi beköszöntője, vers; *Nyirő József*: Földig le székely, elbeszélés; *Szamos*: Őszi reggel; *Csanády György*: Imádság Andrásnap éjszakáján, vers; *Kovács László*: Történet a férfiről, novella; *Csanády György*: Il Duomo, kis regény; *Kelemen Andor*: Mesevilág; stb., stb.

Magyar katolicizmus.

Kilencszáz év előtt, mikor Szent István királyunk kemény kézzel kényszerítette a magyarságot a kereszténység fölvetelére, két szempontból volt szükséges ez a lépés. Az akkori pápai impériumra törekvő keresztény Európában az önálló állami élet alapfeltétele, egyedül lehető kerete volt a kereszténység s az állami együttélés szervezkedésénél tartó magyarság számára készen kínálkozó formák, kipróbált erők munkábaállítását jelentette. A kiforrott, ellenséges államok szomszédságában a magyar államiság önálló kifejlődésére idő s megfelelő körülmények rendelkezésre nem állottak s így a pusztaszeri elindulást a száz esztendő múlva elkövetkező megkeresztelkedés töltötte meg diadalmas, ezer évet építő erővel. Ez az erő, mely egy magasabb kultúra építő és harcoló fegyvereit szolgáltatta a hatalmas küzdelmekre induló nemzet számára, ezer éven által megtette kötelességét, kereszt alatt vezette, világra szóló szervezetével állami életre tanította a magyarságot.

Az egyetemes internacionális kereszténységtől megtanultunk mindent, segítségével diadalmasan ünnepelhetjük meg az első ezer évet.

Most mégis, hogy csonkhatáraink közt állami életünk végveszedelembé jutott, megvívandó élethalál harcaink küszöbén úgy érezzük, hogy az első elindulás lökő ereje nem egészen elégséges többé az utunkra halmozódott akadályok áttörésére. Mintha elveszett, elkorhadt volna az az erő, mely eddig elhozott, harcolt, épített, valahogy úgy nézünk körül, hogy keressük s nem találjuk a jelt, utat, mely új ezredévet, magyar jövőt jelent.

Új elindulásra, új erőre, valami kívülről, vagy belülről jövő, de eddig nem létezett erőforrásra, rugóra van szükségünk. Ami volt, ami van, eredményesen nem folytatható, előre már nem visz.

Hogy mi lesz, vagy ki lesz a megváltó, akinek el kell jönnie, százszoros jaj, hogy ma még nem tudjuk, de minden idegszálunkkal jöttét kell várnunk, utját kell kutatnunk.

A Budapesten lefolyt XIV. katolikus nagygyűlés, mely a magyar kereszténység nemzetalkotó tömegének legnagyobb részét állította sorompóba, hatalmas reményt támasztott az új elindulásra. A katolikus tömegekben felsorakozó óriási nyers erő, a katolikus egyház páratlan szervezete s a lelkekre való mindenhatósága jövőt teremtő feladatok elvégzésére jelöl erőforrásokat, lehetőségeket.

Valamikor az európai nemzetek sorába emelte a magyarságot a nemzetközi katolicizmus, ma a katolicizmusnak magyarnak kell lennie s elsősorban nemzeti feladatok elvégzésére kell vállalkoznia. A katolicizmus szervező és ráható erejével meg kell szerveznie azt a hatalmas társadalmi munkát, melynek beindítására mindeddig hiába várjuk a mindenható erőt, s mely nélkül az állami élet pusztuláshoz vezető tengődés csupán. A nemzeti szempontokat soha szem elől nem tévesztve, öntudatos kézzel, törhetetlen energiával bele kell nyulnia a legszélesebb körű szociális kérdések közé. Hazafias, vallási, erkölcsi neveléssel jövőre érdemes, küzdelemre képes magasságba kell fölemelnie a nemzet lelkét.

Új erőforrásra, új elindulásra van szükségünk. Az internacionális katolicizmus ezeréves munkája fölött álljon hát új munkába a hatalmasan megmutatkozott magyar katolikusság. Egy új ezer évért.